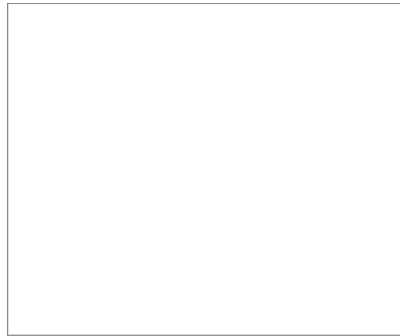

”Why do I have to be like this, why can't I just be normal?”

En sociologisk analys av beskrivningar om att vara pedofil

Författare: Hannes Bäck

Kandidatprogram i kriminologi

Kandidatuppsats: SOCK01, 15hp Vårterminen 2013

Handledare: Goran Basic

Abstrakt

Författare: Hannes Bäck

Titel: "Why do I have to be like this, why can't I just be normal?" – En sociologisk analys av beskrivningar om att vara pedofil

Kandidatuppsats: SOCK01, 15 hp

Handledare: Goran Basic

Sociologiska institutionen, vårterminen 2014

Denna uppsats handlar om de utmaningar som 12 intervjuade pedofiler beskriver att de står inför. Syftet med studien är att analysera intervjupersonernas beskrivningar av denna sexualiserande makt. Intervjupersonerna kontaktades via en hemsida för pedofiler emot sexuell kontakt med barn, och samtliga intervjuer genomfördes via mail. De teoretiska utgångspunkterna är hämtade från Beckers teorier om avvikande beteende och Foucaults teorier om "Sexualitetens historia". Tidigare forskning innefattar två studier där pedofiler intervjuas, den ena med anledning av den behandling de mottar vid ett särskilt behandlingshem, den andra angående deras konsumtion av barnpornografi. Studien visar att det är särskilt inom tre områden som pedofiler upplever sexualiserande makt. Den sexualiserande makten tar sig uttryck i form av utmaningar som uppstår för mina intervjupersoner. Dessa utmaningar är "Att undgå outning", "Utanförskapet" och "Mental ohälsa". Det diskuteras huruvida denna mentala ohälsa underminerar motivationen att avhålla sig från sexuell kontakt med barn.

Nyckelord: Pedofili, kriminologi, sociologi, sociology, avvikare, outsiders.

Innehållsförteckning

Inledning.....	4
Syfte.....	4
Frågeställning.....	5
Tidigare forskning.....	6
Metod.....	7
Kvalitativ metod.....	7
Genomförande.....	7
Urval.....	9
Analysmetod.....	9
Etiska aspekter.....	10
Teoretiska utgångspunkter.....	11
Avvikare i hemlighet.....	11
Makt över sexualitet.....	12
Resultat och analys.....	14
Att undgå outning.....	14
Beskrivningar av rädslan.....	14
Beskrivningar av den ständiga vaksamheten.....	15
Utanförskapet.....	16
Beskrivningar av hatet.....	16
Att ljuga för sina närstående.....	18
Mental ohälsa.....	19
Svårigheten att få hjälp.....	20
Slutdiskussion.....	22
Referenser.....	23
Bilagor.....	24
Bilaga A.....	24
Bilaga B.....	25

1. Inledning

”Why do I have to be like this? Why can't I just be normal? I didn't choose this. Christ, I can't even be around my nephews, who I love deeply, without having to worry about me getting aroused. I wish, with every fiber in my being, that it didn't happen, that the thoughts didn't happen,... ..but they do and they always will.”

- Carl.

Sexuellt utnyttjande av barn är ett av vår tids mest hatade brott. De som begår dessa brott blir till några av de mest hatade individer i vårt samhälle. Offren blir traumatiserade för resten av deras liv.

Mitt intresse för ämnet väcktes då jag en vardag tänkte tanken att pedofiler kanske inte är de känslokalla monster media utmålar dem till att vara. I vårt moderna samhälle är vi ju eniga om att man inte själv väljer objektet för sin sexualitet, så tänk om man gjorde upptäckten, som många av mina intervjupersoner gjort, att objektet för ens sexualitet var prepubertala barn. Hur hanterar man det? Hur hanterar man insikten om att man är sexuellt attraherad av barn? Det är ingen lätt situation att vara i. Finns det någon i samhället man kan söka stöd hos, om avhållsamheten, ljugandet, hatet från samhället, och hatet inifrån blir för mycket att bära?

Majoriteten av dem som begår sexuella övergrepp mot barn kan diagnostiseras som pedofiler (Richards 2011:7). I mitt arbete med denna studie så har jag genomfört intervjuer med 12 personer som uppger sig vara pedofiler. Ingen av dem jag talat med kunde tänka sig att begå sexuella handlingar mot ett barn. De hade alla en sexuell attraktion gentemot barn, men valde att inte agera utifrån den, på grund av den skada som de skulle åsamka barnet om de levde ut sina attraktioner. Jag kan förstås inte veta om den grupp jag talat med kan representera en hel population, men det är trots allt ett intressant resultat.

Som citatet i början pekar på, är många av dem jag intervjuat plågade av sin pedofili. Man väljer inte vad som blir objektet för ens sexuella lust, men man måste leva med den. Hur bra man lyckas hantera sin pedofili, tror jag är en avgörande faktor för om man blir förövare eller inte. En person som lever ett harmoniskt liv torde vara mindre benägen att begå brott av denna förödande karaktär, medan någon som ständigt plågas av samhälleligt förtryck har en större benägenhet. Därför har jag med denna studie försökt kartlägga vilka utmaningar den pedofila läggningen skapar i mina intervjupersoners liv, för att på så sätt identifiera de faktorer som gör det svårare för mina intervjupersoner att leva ett harmoniskt, och laglydigt, liv.

1.2 Syfte

Mitt syfte är att analysera intervjupersonernas beskrivningar av de vardagliga utmaningar som de upplever till följd av deras avvikande läggning.

1.3 Frågeställning

För att kunna analysera mina intervjupersoners beskrivningar av de utmaningar som de upplever till följd av sin avvikande läggning måste jag först urskilja dessa utmaningar ur deras beskrivningar.

Därför har jag utformat en frågeställning som jag arbetar utifrån. Denna frågeställning lyder:

- *Vilka utmaningar upplever mina intervjupersoner till följd av sin avvikande läggning?*

2. Tidigare forskning

Utbudet av kvalitativ forskning med en sociologisk ingångsvinkel på ämnet pedofili är inte särskilt omfattande. Men jag har valt ut två artiklar som jag bedömer innehåller ett visst mått av relevant material. Den första artikeln presenterar en studie där 13 personer dömda för barnpornografibrott blir intervjuade om sin förbrytelse. Artikeln visar upp de olika funktioner som barnpornografen har haft i de intervjuades liv; en källa till sexuell upphetsning, samlarobjekt, en möjlighet till sociala relationer, som ett sätt att undfly verkligheten etc. (Quale, Taylor 2002). Detta tema, att undfly verkligheten, är något som jag använder mig av i min analys för att beskriva hur mina intervjupersoner anpassat sin vardag för att kunna leva med sin pedofili.

Den andra artikeln jag har valt presenterar en studie där 23 personer som dömts för sexuella övergrepp mot barn, och därför mottog behandling vid vårdkliniken La Macaza, tyckte om den behandling de mottog. Teman som diskuterades här var bl.a; tidigare erfarenheter av terapi, varför man hade valt just den aktuella vårdkliniken, hur terapeuterna upplevdes, och svårigheterna med att gå i terapi (Drapeau, Korner, Granger, Brunet 2005). Svårigheterna med att gå i terapi innefattar bland annat rädsla för gruppsessioner, där man behöver berätta för de övriga deltagande om de brott man begått. Här visar sig samma rädsla för att bli hatad och avvisad som återfinns hos mina intervjupersoner (Drapeau, Korner, Granger, Brunet 2005:108).

3. Metod

3.1 Kvalitativ Metod

Ett av de mest distinkta dragen hos kvalitativ forskning är att det tillåter dig att se processer från samma perspektiv som personen du studerar (Hennink 2012:9). Detta är av stor betydelse för min uppsats då syftet är att beskriva de utmaningar som mina intervjupersoner upplever att de står inför. Jag försöker alltså inte visa upp en objektiv bild av de utmaningar som de står inför, utan en subjektiv bild. Jag vill se vad de ser. I boken "Qualitative research methods" listas de tillfällen då det kan vara lämpligt att använda sig av kvalitativ metod. En punkt på listan lyder "[to] give voice to the issues of a certain study population", vilket är en mycket passande beskrivning av det som jag ämnar göra med denna uppsats (Hennink 2012:10). Kritiker hävdar ofta att kvalitativ metod är luddig och utan tydliga ramar (Hammersley&Atkinson 2007:1), men inom sociologin kan det vara nödvändigt med mer fördjupande metoder för att komma åt kunskap som kvalitativa metoder inte kan nå. En kvalitativ forskare samlar in data genom att vara ute på fältet och genomföra observationer och intervjuer. Man kan också samla in dokument och andra föremål från vilka man kan extrahera data (Hammersley&Atkins 2007:3). I mitt fall har fältet bestått av ett internet-community, där jag har intervjuat 12 medlemmar.

3.2 Genomförande

Det första jag gjorde var, som "qualitative research methods" föreslår (Hennink 2012:84), att definiera en lämplig population av människor att studera. Jag definierade min population som människor som var uppmärksamma på att de hade en pedofil läggning, men som valde att inte agera ut sin pedofili. I en nyhetsartikel läste jag om en hemsida som heter www.virped.org, som är en samlingsplats för just den typ av människor som jag sökte. Jag mailade en av sidans skapare som uppskattade mitt intresse för ämnet. Han blev en s.k. gatekeeper¹ för mig, och hjälpte mig att komma i kontakt med de personer som jag ville ha med i min undersökning. Detta gick till så att jag formulerade en inbjudan (Bilaga A) där jag presenterade temat för studien, vem jag var, vad syftet med studien var och ungefär hur mycket av deras tid jag efterfrågade. Jag var också väldigt tydlig med att jag garanterade dem anonymitet. Om de ville delta i studien så ombads de skicka ett mail meddelande till mig där de introducerade sig själva. Min gatekeeper vidarebefordrade sedan denna inbjudan vidare till sitt nätverk. Mitt sätt att rekrytera intervjupersoner baserades på den metod som Hennink kallar *purposive recruitment* (Hennink 2012:85), d.v.s. att man avsiktligt kontaktar människor som sitter inne med relevant information. I slutändan var det visserligen mina

¹ En person med kontroll över nyckelresurser och vägar till möjligheter (Atkinson 1981b)

intervjupersoner som kontaktade mig, men först efter att jag aktivt skickat ut en inbjudan till en skara noga utvalda människor.

Mitt material består av 12 intervjuer, genomförda på engelska via mail. Det är dessa intervjuer som ligger till grund för min analys. Trots att intervjuerna genomfördes på engelska, har det framgått för mig att det inte är alla som kommer från ett engelsktalande land. Jag har därför valt att inte ta hänsyn till eventuella nationaliteter i bestämmandet av pseudonymer, utan alla har fått svenska namn. Min ursprungliga plan var att genomföra personliga, eller telefon-intervjuer, men min gatekeeper trodde att jag skulle få bättre respons om jag använde mig av mailkontakt, så därför valde jag att göra intervjuerna via mail. fördelarna med detta var att mina intervjupersoner kunde känna att en tillräcklig grad av anonymitet, och jag kunde genomföra dessa intervjuer med människor långt utanför min geografiska räckvidd. fördelar med mailintervjun som metod är bl.a. att man maila till flera samtidigt; att man inte behöver synkronisera möten med mellan forskare och intervjuperson (mailen väntar tills intervjupersonen är klar), mailen är snabb, intervjupersonen formulerar eller skriver data själv vilket innebär att man inte behöver transkribera sitt material till text, och intervjupersonen får också tid att reflektera över svaren på oväntade frågor (Ryen 2004:197). Föregående punkt skapar dessvärre möjligheter för mer manipulation och taktisk kommunikation (Ryen 2004:199), något som man alltid ska vara vaksam för, men som blir extra viktigt i en sådan undersökning som min, där intervjupersonerna blir intervjuade om något som de kan uppleva som skamfyllt. Det finns då en större risk att de inte är ärliga, eller utelämnar delar av en berättelse för att undgå skamkänslor eller framställa sig själva i bättre dager. Nackdelar med mailintervjun som metod är bl.a. att förmågan att uttrycka sig skriftligt varierar. Det är inte alla som är bekväma med kommunikation via mail, exempelvis äldre människor som inte är vana internetanvändare. Det är också svårare att skapa en tillit mellan parterna när kommunikationen bara är skriftlig. Man kan inte heller garantera att intervjupersonen svarar på alla frågorna. Med dagens teknologi är det dessutom mycket svårt att garantera att data förblir konfidentiella, då möjligheten för övervakning av, och intrång i, datorer hela tiden utvecklas och blir svårare att skydda sig mot (Ibid.).

Intervjuerna var utformade så att när jag mottagit ett mail från en person som ville delta i studien, analyserade jag dennes introduktion, och skickade sedan tillbaka ett svar med några frågor. När jag mottagit svar på dessa frågor, ställde jag om nödvändigt följdfrågor. När respondenten svarat på dessa frågor, ställde jag om nödvändigt ytterligare följdfrågor, men var det inte nödvändigt så tackade jag för dennes medverkan och bad denne höra av sig om eventuella frågor kring medverkan i mitt arbete skulle dyka upp. Gubrium och Holstein kallar denna intervjustil, där intervjuaren tar

rollen som samtalspartner snarare än utfrågare, för *aktiv intervju* (Gubrium och Holstein 1997:123). På grund av detta tillvägagångssätt, fick alla intervjupersoner väldigt individuella frågor. Jag har därför inte utarbetat en fast intervjuguide, men ställde konsekvent frågor som berörde viktiga teman, t.ex. rädsla för att bli avslöjad, utanförskap och mental ohälsa. Jag har dock sammanställt några typiska exempel på frågor (Bilaga B) för att väga upp avsaknaden av intervjuguide.

3.3 Urval

Mitt urval har bestått av människor som själva identifierar sig som pedofiler, men som inte har för avsikt att någonsin begå sexuella övergrepp. Jag fick kontakt med dem genom en gatekeeper, i form av den person som varit med och skapat den hemsida, till vilken jag skickade mitt första mail.

Denna person arbetade ideellt i med att driva denna hemsida med syftet att reducera stigmatiseringen av pedofiler genom att upplysa om att en avsevärd del av pedofilerna i vårt samhälle inte begår sexuella övergrepp mot barn. Det enda som behövdes för att skapa en så pass god relation till min gatekeeper att han skulle ge mig tillträde till fältet, var att jag uttryckte mitt ärliga intresse för hemsidans arbete. Åldrarna på mina intervjupersoner varierar, men exakt mellan vilka åldrar de befinner sig är svårt att uppge eftersom inte alla delar med sig av sådana personliga uppgifter. Uppskattningsvis ligger åldersspannet mellan 17 och 70 år, samtliga är män. Vissa har familjer, andra lever ensamma. Vissa studerar, andra arbetar, är pensionärer eller arbetslösa. Att kunna välja att inte uppge valfri personlig information var för många intervjupersoner ett krav för att delta i studien, så därför är min kunskap om deras bakgrunder begränsad. Detta är emellertid något jag kan acceptera, då jag inte ämnar dra några generella slutsatser utifrån studien, utan endast vill använda studien till att ge dessa människor en röst. Denna röst är på inget sätt att betrakta som en absolut sanning, men kan förhoppningsvis ge en bild av, och generera en större förståelse för, denna grupp stigmatiserade människor.

3.4. Analysmetod

I mitt analysarbete har jag noggrant studerat mitt material för att hitta karaktäristiska teman att basera min analys på, och utifrån dessa teman har underrubriker bildats (Hammersley & Atkinson 2007:162). Målet med denna metod har varit att göra min insamlade empiri lättare att analysera och presentera på ett sätt som ger en god överblick av det område som jag undersökt. Analysprocessen har inte varit en tydligt avgränsad period i mitt arbete, utan har funnits i åtanke under hela arbetet, något som Hammersley och Atkinson skriver om (2007:158).

3.5 Etiska aspekter

Med tanke på det känsliga område som min studie rör sig inom, är mina intervjupersoners anonymitet en väldigt viktig etisk fråga. I min uppsats så anonymiserar jag de namn, platser och städer som de uppgivit för mig, och de i sin tur har ju möjligheten att ändra namn på allting som de uppger för mig. Att intervjua via mail passar i det här fallet mycket bra, eftersom det ger ett ytterligare lager av anonymisering. Å andra sidan kan sådan internet-baserad kommunikation utgöra en risk, eftersom jag i min forskarroll inte har medlen för att kunna garantera en säker kommunikation som inte kan ”avlyssnas” av en tredje part. Det är dock föga troligt att sådan avlyssning skulle föregå i detta fall, men det kan heller inte uteslutas. Därför är det viktigt att framhålla att mina intervjupersoner frivilligt deltog i studien, och var informerade om att de när som helst kunde avsluta sin medverkan.

4. Teoretiska utgångspunkter

Problematiken kring denna avvikelse är komplex, och det finns många vinklar att undersöka fenomenet ur. I min studie har jag valt att undersöka pedofilens plats i samhället, genom att belysa de utmaningar som en människa med pedofil läggning möter i sin vardag. De teoretiska begrepp som jag använder mig av för att tolka resultatet av min undersökning kommer från Howard S. Becker och Michel Foucault.

4.1. Avvikare i hemlighet

En utanförstående är enligt Becker någon som brutit mot en regel som etablerats i ett samhälle eller social konstruktion (Becker 2006:17). Becker har undersökt cannabisbrukare och använt dessa studier för att skapa sin teori om avvikande beteende. Jag använder mig av teorin och Beckers teoretiska begrepp för att förstå avvikandets mekanismer.

Precis som i Beckers studie av marijuanarökare, är de flesta pedofiler ”hemliga avvikare”, d.v.s. de har ett avvikande beteende som omgivningen inte uppfattar. Det teoretiska begreppet ”hemliga avvikare” kommer från en korstabell som Becker har satt ihop för att illustrera olika former av avvikande, och ser ut på följande vis (Becker 2005:39):

	<i>Efterlever regler</i>	<i>Bryter mot regler</i>
<i>Uppfattas som avvikande</i>	Oskyldigt anklagad	Öppet avvikande
<i>Uppfattas ej som avvikande</i>	Konform	Hemligt avvikande

Eftersom ett hemligt avvikande per definition är hemligt, är det följaktligen omöjligt att veta i vilken utsträckning det föregår, men Becker tror att det föregår i en större omfattning än vad vi vid första åtanke föreställer oss (Becker 2005:40)

Becker skriver i sin bok om hur marijuanabrukare måste anpassa sin tillvaro för att kunna gå vidare i drogbruket. En person som brukar marijuana måttligt, använder drogen vid de tillfällen som risken för upptäckt är låg. För att gå från måttlig brukare till heltidsbrukare måste avvikaren anpassa sig, antingen genom att inte bry sig om huruvida man blir upptäckt eller inte, eller genom att anpassa sin vardag så att man befinner sig i ”låg upptäcktsrisk-situationer” nästan hela tiden (Becker 2005:81) Detta gäller också för de pedofiler som jag intervjuat. Skillnaden är att de är ”heltidsbrukare”, eller snarare heltidsavvikare, redan från början.

Becker talar också om de mekanismer gör avvikande möjligt. Han skriver att alla marijuanabrukare vid någon tidpunkt har haft samma syn på marijuanabruk som resten av samhället, och betraktat det som en avvikande handling, men att de någon gång under vägens gång har ändrat uppfattning (Becker 2005:87). För att ändra uppfattning behöver man först skapa sig en egen bild av fenomenet, som skiljer sig från den bild som samhället målar upp. Om man någon gång har stött på någon som varit påverkad av marijuana, och inte tyckt att denna person passat in i den negativa bild av marijuanabruk som samhället visat, så genererar det en alternativ syn på fenomenet marijuanarökning. Med hjälp av en sådan alternativ syn på marijuanabruk kan en nybörjare testa marijuana utan att behöva identifiera sig som en avvikare. Dessa mekanismer blir viktiga för en pedofil, om denne vill kunna leva sitt liv utan att hata sig själv.

Ett annat av Beckers teoretiska begrepp som jag använder mig av, är avvikarens vägran att acceptera sin stämpel som avvikande. Om han inte accepterar den regel han blir bedömd efter, infinner sig ett tillstånd där den avvikande anser sig besitta en högre kompetens än sina domare, och betraktar därför sina domare som de avvikande (Becker 2005:23). I min studie framträder detta fenomen hos de pedofiler som upplever sig bli fördömda av samhället, trots att de aldrig har begått en fördömd handling.

4.2. Makt över sexualitet

Foucault skriver i sin bok "sexualitetens historia" om perversiteternas uppkomst, och han hävdar att man genom historien har förtryckt sexualitet som inte främjar avel av människor. "Ofruktbar sexualitet" har kriminaliserats eller beskrivits som omoralisk, och man har organiserat pedagogiska kontroller och medicinska kurer för att driva bort denna ofruktbara sexualitet (Foucault 2002:59).

Foucault pekar på att det var en sorts makt som utövades mot perversiteterna, men att denna makt inte utövas som ett förbud, utan på tre andra sätt. Det första sättet yttrar sig som en slags dressyr, ett slags uppfostringsregler, i förhållande till det tidigare maktutövandet som var ett mer renodlat straffsystem (Foucault 2002:63). Det andra sättet som makten yttrar sig på är genom att definiera dessa perifera sexuella företeelser. Den maktmekanism som jagar dessa avvikande sexualiteter gör anspråk på att vilja avskaffa dem, men skänker dem samtidigt en analytisk, synlig och permanent närvaro (Foucault 2002:65). Den tredje maktyttringen är sjukförklarandet av den sexuella avvikaren. Därmed har de kommit in i hälsans och det patologiskas teknologi, och det är också inom detta område som en lösning på problemen ska forskas fram. Men det enda forskningen resulterar i, är att göra de sexuella avvikelsernas konturer skarpare (Foucault 2002:66).

Foucault skriver om hur perversiteterna förföljs och hur människor "söker läkare för sin skam

och går till domaren med sin sjukdom”. De söker hjälp för sitt tillstånd men möts bara av sanktioner som inte avhjälpas problemet utan endast symptom på problemet (Foucault 2002:62).

Foucault beskriver samhällets fördömande av perversiteter som en poserade process. Processen går till så att en perversitet upptäcks, och fördöms, vilket tvingar den perverse att gömma sig. Samhället ägnar sedan tid åt att klassificera denna perversitet, skenbart med syftet att bekämpa perversiteten. Men resultatet av denna klassificering blir inte en bekämpning av perversiteten, resultatet blir istället ett införlivande av perversiteten, tack vare de klara definitioner som klassificeringen producerat. Själva idén med att fördöma en perversitet, är att tvinga den perversa att gömma sig, så att spänningen kan nå ett klimax när den gömde ofrånkomligen hittas och lyfts fram i rampljuset (Foucault 2002:63-64).

Foucault använder dessa teoretiska begrepp som en del i hans beskrivning av människans sexuella historia, och jag kommer att använda dem till att förklara hur stigmatiseringen av hur pedofili har vuxit fram, och undersöka vad som styr vad som ses som naturlig och onaturlig sexualitet.

5. Resultat och analys

I detta avsnitt kommer jag att presentera de områden där jag har identifierat att utmaningar tar sig uttryck i mina intervjupersoners beskrivningar. Jag kommer också att analysera mitt resultat med utgångspunkt i de teoretiska begrepp jag nämnt ovan. Jag har kategoriserat utmaningarna i huvudrubriker och underrubriker. Huvudrubrikerna är ”Att undgå outning”, ”Utanförskapet” och ”Mental ohälsa”. Jag fann att dessa tre utmaningar var sammanlänkade på så vis att ”Att undgå outning” genererade ”Utanförskapet” som i sin tur genererade ”Mental ohälsa”. Därför har jag också valt att presentera dem i samma kronologiska ordning, för att förenkla presentationen.

Alla utmaningar springer ur samhällets stora fördömande av mina intervjupersoners speciella avvikelser. Den första och mest grundläggande utmaningen är därför hur man ser till att hålla sin avvikelsen hemlig.

5.1 Att undgå outning

Att undgå att bli avslöjad som pedofil, att bli ”outad”, är en utmaning som alla mina intervjupersoner berättar att de i någon mån kämpar med. Att inte bli avslöjad som pedofil är för de allra flesta en stor övergripande utmaning som genomsyrar deras beskrivningar. Drivkraften för att ständigt kämpa med denna utmaning är rädslan för vad som skulle kunna hända om deras hemlighet blev känd.

5.1.1 Beskrivning av rädslan

Många av mina intervjupersoner uttrycker en mycket stor rädsla för att någon ska avslöja dem som pedofiler. De är mycket rädda för vilka konsekvenser ett sådant avslöjande skulle få för dem. Vissa har varit med om detta tidigare i livet, och vet vad som kan hända, andra kan bara fantisera om konsekvenserna. Axel uttrycker i citatet nedan hur han oroar sig för hur hans relation till nära och kära skulle påverkas om de visste om hans avvikelse. På frågan ”how do you think you would react if you were to be outed?”, svarar han:

”I believe that if I was outed by a loved one I would feel extremely ashamed and scared that they would hate me and cut off all contact with me.”

I Beckers studie är många marijuanarökare oroliga för att bli avslöjade, men har ingen riktig uppfattning om vad för konsekvenser ett avslöjande skulle få. Det är inte särskilt många som har hört talas om någon som har blivit avslöjad (Becker 2005:80). Axel är däremot ganska klar över vad han fruktar ska hända vid ett eventuellt avslöjande. Han är rädd för att bli avvisad, främst från sina

nära och kära. Axel oro för att bli outad kan också kopplas till det Foucault skriver angående perversiteternas uppkomst, och hur dessa på ett eller annat sätt perversa människor ständigt förföljs och tilldöms sanktioner som lindrar symptom, men som inte behandlar det grundläggande problemet (Foucault 2002:62). Axel fruktar sanktionen att bli avvisad av sin familj, en symptomlindrande sanktion som endast skulle göra hans avvikelse en tyngre börda att bära. I studien angående intagna på vårdkliniken La Macaza kan man läsa om hur de intagna känner inför olika delar av behandlingen. 14 av de 23 intervjuade berättade att de upplevde gruppssessionerna, där de var tvungna till att berätta för andra om sina sexuella övergrepp, som behandlingens svåraste momentet under vilket de upplevde stark rädsla. De berättar att de är rädda för att bli avvisade av terapeuterna och sina medintagna, på samma sätt som Axel fruktar att bli avvisad från sin familj (Drapeau, Korner, Granger, Brunet 2005:108).

5.1.2 Beskrivningar av den ständiga vaksamheten

Att undgå outning kan på många sätt vara ansträngande. Den ständiga vaksamheten kräver konstant energi. För att klara av att dölja sin avvikelse tvingas många anpassa sin vardag. Många avstår från vardagliga saker för att undvika att väcka misstankar. Fredrik berättar att han börjat undvika barn helt och hållet:

”I abstain from speaking or meeting with any kids, because otherwise i'll have to control what i say and how i look in other people's eyes. And not being yourself does not feel good, so it is easier to avoid any contacts.”

Jimmy har tagit det hela ett steg längre, han berättar att han undviker vänner överhuvudtaget:

”What I do abstain from is friendships. Sounds extreme, I have a few 'friends' who I play games with or watch movies with or occasionally hit the pub with but I just avoid close friends anymore. I don't talk to anyone about how I'm feeling or what's getting me down. I used to do it a lot, mainly women, but in a few cases that leads me to eventually opening up about pedophilia. So far that's only led to broken friendships and in one case a broken life. I don't make close friends, I don't open up about myself, I don't disclose my pedophilia - long term it hurts less.”

Becker presenterar samma mekanismer hos marijuanabrukare. För att kunna bli en heltidsavvikare, så måste avvikaren anpassa sin vardag så att den kan ostört kan uppgradera sitt avvikande beteende (Becker 2005:81). Detta gäller också för mina intervjupersoner. Skillnaden är att de är heltidsavvikare redan från början, och inte kan varken upp- eller nedgradera sin avvikelse. Fredrik undviker situationer där han inte kan vara sig själv, på samma sätt som en marijuanabrukare

undviker de situationer som denne inte kan bruka sin marijuana.

Foucault beskriver detta fenomen ur ett större perspektiv, och talar om fenomenet som en del i en process som egentligen endast syftar till att kittla samhällets sexuella fantasier. Processen går till så att en perversitet upptäcks, och fördöms, vilket tvingar den perverse att gömma sig. Samhället ägnar sedan tid åt att klassificera denna perversitet, skenbart med syftet att bekämpa perversiteten. Men resultatet av denna klassificering blir inte en bekämpning av perversiteten, resultatet blir istället ett införlivande av perversiteten, tack vare de klara definitioner som klassificeringen producerat. Själva idén med att fördöma en perversitet, är att tvinga den perversa att gömma sig, så att spänningen kan nå ett klimax när den gömde ofrånkomligen hittas och lyfts fram i rampljuset (Foucault 2002:63-64). Fredrik är alltså en av de perversa som gömmer sig från samhällets fördömande blick.

I Quale och Taylors studie (2002), där de intervjuat 13 personer dömda för barnpornografibrott, kan man hitta liknande beteende hos personer som använt barnpornografi som en verklighetsflykt, där de fysiskt gått undan och gömt sig från andra människor då de konsumerat barnpornografen (Quale & Taylor 2002:349).

Dessa sätt att anpassa sitt liv på genererar i olika stor grad ett utanförskap, som jag vill presentera närmare härnäst.

5. 2. Utanförskapet

Nästa område jag har identifierat är utanförskapet. När något så fundamentalt som ens sexuella identitet inte bara ogillas utan också blir offentligt fördömd, byggs ett stort utanförskap upp, många gånger ackompanjerat med växande självhat.

5.2.1. Beskrivningar av hatet

Anledningen till att man som pedofil inte vill bli ”outad”, även om man inte har gjort något olagligt, är förstås det hat mot denna avvikelse som florerar i samhället idag. Ute i samhället finns det många röster som öppet talar om sitt hat mot denna avvikelse, och kommer med medeltida lösningsmetoder för att få bukt med problemet. Ingvar berättar om ett samtal han råkade höra när han var ute på stan i sin hemstad:

”...A woman then spoke up. She said " I work at a school and I'm always looking over my shoulder at the different men to see what they're up to. I don't know who to trust and who not to. Those pedophiles look for places where they can work around kids".She was making the statement that she thought all pedophiles were homicidal maniacs/ monsters and that they want to work around kids because they're looking for victims/ sex.That ignorant conversation that I overheard has left me both disturbed and saddened all day. When I hear rhetoric like that; it hurts. I take it very personally. It also frightens me.”

Olof berättar om en nära väns hatiska inställning till pedofiler:

”My best friend is very strong anti-pedo. Things were made pretty clear when a guy from our high school was busted in relation to CP [CP = barnpornografi, förf. anm.]; lots of "makes me sick that we knew him" and anger based comments. Most of my friends were surprised, sure, but he was the only actively hateful one. The rest of us could talk about it, but we couldn't even really bring it up in front of him due to his not wanting to hear/think about it.

We've also played the big red button game. You know the one; press a button and a specific portion of humanity is wiped from the face of the earth. Pedos was his answer, pretty quickly too. ...

...if he ever found out, that would be it for us as friends. We've accepted each other for a lot of our other character flaws, but I can't see him ever getting past that one. More so, I can't help but think he'd feel obligated to do something about me (police involvement).”

Alla mina intervjupersoner uppger att de har kommit i kontakt med sådana åsikter, och det påverkar dem i stor utsträckning. Många av mina intervjupersoner verkar ha anammat samhällets syn på pedofiler, och uppger att de hatar sig själva, och förbannar deras ”sjuka hjärna” som får dem att känna denna attraktion. Carl skriver:

”Why do I have to be like this? Why can't I just be normal? I didn't choose this. Christ, I can't even be around my nephews, who I love deeply, without having to worry about me getting aroused. I wish, with every fiber in my being, that it didn't happen, that the thoughts didn't happen, that the urges that seem to tear at my mind at all times of the day, but they do and they always will. I just want to be able to love a child without wanting to *love* a child, is that too much to ask for? I guess so...”

Foucault skriver i sin bok ”sexualitetens historia” om samhällets influens över vad som ska ses som naturlig och onaturlig sexualitet. Han föreslår att 16 och 1700-talets fördömande av all sexualitet som inte främjade avel, sprang ur en elementär omsorg för samhället. Målet var att garantera folkmängden, återskapa arbetskraften, och behålla status quo i de sociala relationerna (Foucault 2002:59). 16 och 1700-talets fördömande krafter var främst kyrka och stat, och den folkliga opinionen lyssnade och lydde i stor utsträckning på vad dessa auktoriteter hade att säga. Idag bestäms vad som skall fördömas av otydligare krafter, men den folkliga opinionen påverkar fortfarande vad som ses som naturlig och onaturlig sexualitet. Om kyrkan och staten på 16 och 1700-t fördömde vissa sexuella handlingar på grund av en elementär omsorg för samhället, så fördömer vi idag vissa sexuella handlingar på grund av deras skadliga karaktär. Om någon (ofrivilligt) tar skada av den sexuella handlingen, blir handlingen fördömd av dagens samhälle. En våldtäkt är därför idag ett mycket fördömt brott, oavsett vem som begår det. På 16 och 1700-talet hade det antagligen endast fördömts förutsatt att våldtäkten skett utanför äktenskapets ramar.

Att ha sex med ett barn är följaktligen ett brott som dagens samhälle fördömer mycket starkt, eftersom barnet tar skada av den sexuella handlingen. Därför är det också många pedofiler, exempelvis Carl ovan, som, i enlighet med samhällets värderingar, fördömer sig själva för att de känner lust att begå sådana handlingar. Becker talar om hur samma sorts mekanismer är i spel hos

marijuanabrukare. Han skriver att alla marijuanabrukare vid någon tidpunkt har haft samma syn på marijuanabruk som resten av samhället, och betraktat det som en avvikande handling, men att de någon gång undervägs har ändrat uppfattning (Becker 2005:87). Kanske har de vistats i miljöer där det fanns marijuanabrukare, och gjort observationer som lett fram till att de skapat sig en egen syn på fenomenet som skiljer sig från samhällets. Med hjälp av denna alternativa syn på marijuanabruk kan en individ tillåta sig att testa marijuana, utan att behöva identifiera sig som en avvikare i samhällets ögon. Carl, som huserar ett stort självhat, har alltså inte lyckats skapa sig en alternativ syn på sin pedofili, utan har fortfarande endast samhällets syn på pedofiler att identifiera sig med. Skillnaden mellan honom och en potentiell marijuanabrukare är dock att marijuanabrukaren måste begå en handling för att vara avvikande, medan Carl är avvikande bara genom att känna den attraktion han känner. Detta bidrar till den mentala ohälsa som jag presenterar utförligare nedan.

Men det finns också de pedofiler som inte accepterar samhällets fördömande av dem, eftersom de anser att de fördöms på orättfärdiga grunder. Detta eftersom att de, trots att de innehar avvikelsen, inte ämnar begå sådana handlingar som samhället fördömer. De anser att samhällets fördömande borde riktas mot de personer som faktiskt begår de fördömda handlingarna och inte mot alla som känner en lust att begå sådana handlingar. Arvid är en av dem som skapat ett alternativ till samhällets sätt att se på avvikelsen, vilket gör att han kan vara avvikande utan att känna det förakt för sig själv som Carl gör. Han anser sig besitta en högre förståelse för detta avvikande fenomen än vad samhället gör, och ser därför inte samhällets fördömande som legitimt. Detta citat illustrerar Arvids, m.fl., ståndpunkt:

”The idea that people can spew hate about a generalized group just because they've been harmed by a member of them is a bad one, and works in the exact same way with race as it does here [med pedofili, förf. anm.]. . . .My experiences showed me how cruel and evil women can be, sure, but I would never say all women are evil. If I spent my life hating the people who simply resemble those who hurt me, then I'd be part of society's problem, then, wouldn't I?”

Att en avvikare inte accepterar samhällets stämpling av honom är ett fenomen som Becker nämner specifikt, och han förklarar det som att avvikaren uppfattar sina domare som inkompetenta att döma, och därför blir domarna avvikande i avvikarens ögon (Becker 2005:23).

5.2.2 Att ljuga för sina närstående

Att dagligen ljuga för omgivningen, inklusive de människor man älskar och som står en allra närmast, ser många som något väldigt problematiskt. Flera av dem som uppger att de har fru och barn, förklarar att deras avvikelser är en tung hemlighet att bära på, när man inte ens kan dela den

med sin livspartner. Lars skriver:

”i wish i wish i wish...
that my partner was the kind of person to whom i could be open and honest about it.
and that she would accept me for it in the same way i would should she tell me anything under the sun.
but i know that she would not understand

in fact, i know that she would be mortified, horrified and very confused.

i have chosen to never tell her.

i can't help but feel like i am a lie
and that our relationship is not exactly what she thinks it is

i really feel for her
i love being with her
i don't want to upset her
and i dont want to lie

but i cant see any other way of being with her.
other than to withhold my other feeling”

(citatet presenteras i sin ursprungliga styckesindelning för att underlätta förståelsen).

Lars skriver att han vet att hans fru skulle bli ”mortified, horrified, and very confused” om hon fick reda på att hans avvikelse. Denna vetskap, att människor i hans omgivning såsom hans fru, skulle fundamentalt ändra uppfattning om honom om de visste sanningen, skapar naturligtvis starka utanförskapskänslor. Hans fru älskar honom inte för den han är, hon älskar den man hon tror att han är, men som Lars vet inte existerar. Lars befinner sig i en fastlåst situation, där han inte vill göra sin fru ”mortified, horrified, and very confused” genom att berätta om sin avvikelse för henne, men inte heller vill svika henne genom att ljuga om vem han är genom ett helt äktenskap. Becker talar i sin studie med en man som förklarar att han inte skulle kunna tänka sig att gifta sig med någon som inte accepterade att mannen brukade marijuana. Detta på grund av att mannen inte ville vara i ett förhållande med någon som inte litade på att han inte skulle göra något dumt, såsom att skada sig själv eller andra (Becker 2005:82). Samma önskan återfinns hos Lars, men han har redan valt sin fru, och tror inte att hon skulle förstå att hans avvikelse inte behöver vara skadlig. Denna otrygga, villrådigga, tillvaro spelar en stor roll för den mentala ohälsa jag presenterar nedan.

5.3 Mental ohälsa

Många av mina intervjupersoner vittnar om en dålig mental hälsa till följd av omständigheter som följer av att leva med sin avvikelse. Denna mentala ohälsa tar sig främst uttryck i depressioner och självmordstankar. Hjalmar skriver:

”I’m constantly fighting an internal battle, not with my desires directly, but with the depression that comes with knowing that I’ll never allow myself to have what I desire most in the world.”

Det är många som berättar om sina depressioner och hur det gör livet svårt för dem. Felix berättar också om hur depressionen triggar hans barnpornografiberöende:

”While the temptation to seek out dangerous and illegal materiel never goes away completely, I find it is the times when my stress levels are the highest and my depression is the greatest that the temptation is at it's worst. When I feel like I have nothing to loose. When I feel like nothing fucking matters anymore. When I feel like killing myself anyway. That's when the urge to find and collect the bad stuff really gets intense. That's when it hurts the most. Believe me, it does hurt. Addiction hurts.”

Depressionen får alltså Felix att känna sig så värdelös, att han inte längre bryr sig om rätt och fel. Han är medveten om att barnpornografikonsumtion är fel, men när depressionen tar överhanden har han svårt att motivera sin avhållsamhet.

5.3.1. Svårigheten att få hjälp

Trots att många av mina intervjupersoner uppger att de lider av mental ohälsa, är det inte särskilt många som uppger att tar emot någon slags behandling för detta. Många uppger att de är rädda för att bli rapporterade till myndigheterna, då de lever i stater där psykologer kan bryta tystnadsplikten om de anser att personen de vårdar utgör en risk för sig själv eller andra. En pedofil som bor nära en skola eller dagis kan således bli tvingad att flytta, om denne blir rapporterad till myndigheterna. Rädslan för sådana sanktioner, och konsekvenserna som kan följa av ett avslöjande, gör att många inte vågar ta kontakt med vården för att få hjälp med sina mentala problem. Ola är en av dem som faktiskt har vågat söka hjälp och han skriver om sin föreliggande terapidebut:

”Im pretty nervous. Not sure how thing will go. Honestly scared he going to tell me i need to turn myself in or that hes going to report me. He said hes not required to report because i dont live with kids and i dont work with kids so there are no kids in immediate danger but i still am scared. Its probably any pedophiles fear when he hears war stories about doctors saying they will have to report and so on.”

En av dem som fått en dålig erfarenhet av terapi är Oscar, som gick i gruppterapi, men som blev utesluten efter det att han talat om sin avvikelser:

”At first they seemed to respect me for sharing, but because the discussion acted as a trigger for some students, I was

asked to leave the group and then the residency. I am feeling pretty hopeless and ostracized, but I am learning from the experience that I must be more careful in what I say and how I say it.”

Avvikelsen ifråga är ett kontroversiellt ämne och vilket gjorde det svårt att bearbeta i gruppterapi. Detta kan kopplas till studien av Drapeau, Korner, Granger och Brunet (2005), där intagna vid behandlingshemmet hade svårt att prata om sina sexuella övergrepp inför de övriga terapideltagarna. Detta trots att många andra deltog i terapin just på grund av att de begått liknande handlingar.

6. Slutdiskussion

Syftet med denna uppsats har varit att undersöka mina intervjupersoners beskrivningar av de utmaningar som de upplever att de står inför på grund av den avvikelse de besitter. Detta har jag gjort genom att utifrån en kvalitativ metodologi bedriva en internetbaserad korrespondens med mina intervjupersoner. Min analys tog avstamp i de teoretiska begrepp Foucault tagit fram i arbetet med boken ”Sexualitetens historia” och de teoretiska begrepp Becker producerat i hans klassiska bok ”Outsiders”, men också i den tidigare forskning jag presenterat. Den tidigare forskningen var tyvärr inte omfattande nog för att vara tillfredsställande, men bidrog ändå med en mindre form av kontext till min studie.

I min analys har jag fokuserat på de tre största utmaningarna som jag kunde hitta i mina intervjupersoners beskrivningar. Dessa utmaningar var ”Att undgå outning”, ”Utanförskapet” och ”Mental ohälsa. Den sistnämnda utmaningen ”den mentala ohälsan” är också den kritiska punkten för många av mina intervjupersoner, eftersom den underminerar motivationen att avhålla sig från det avvikande, skadliga, beteendet. Hade samhället varit mer förstående för mina intervjupersoners situation, hade kanske fler av dem vågat söka hjälp för sina mentala problem, och på så sätt få hjälp att bibehålla motivationen att undertrycka den skadliga avvikelse de besitter. Detta blir ett preventivt sätt att arbeta mot sexuella övergrepp mot barn.

Min studie har fokuserat på de utmaningar som mina intervjupersoner beskrivit att de upplever till följd av sin avvikelse. Dock är denna studie av ett så ringa omfång att man inte kan dra några generella slutsatser. Mitt första förslag på vidare forskning blir därför en större studie, där resultatet kan göras signifikant. Det vore också intressant att utreda hur stort ett samhällsproblem detta är. Hur många människor i vårt samhälle som lider av denna avvikelse är ju relevant för hur nödvändig vidare forskning är. Ytterligare ett förslag på vidare forskning är en jämförande studie mellan vår kultur och en kultur där sexuella kontakter med barn är mer accepterat, för att undersöka hur kulturen påverkar synen på detta fenomen.

Referenser

Atkinson, P. (1981b) "Transition from school to working life", unpublished memorandum, Sociological Research Unit, University Collage, Cardiff.

Quayle, E, & Taylor, M 2002, 'Child pornography and the internet: Perpetuating a cycle of abuse', *Deviant Behavior*, 23, 4, p. 331-361, Scopus®, EBSCO*hosi*, viewed 14 May 2014.

Drapeau, M, Korner, A, Granger, L, & Brunet, L 2005, 'What sex abusers say about their treatment: results from a qualitative study on pedophiles in treatment at a Canadian penitentiary clinic', *Journal Of Child Sexual Abuse*, 14, 1, pp. 91-115, CINAHL Plus with Full Text, EBSCO*hosi*, viewed 14 May 2014.

Richards, K 2011, 'Misperceptions about child sex offenders', *Trends & Issues In Crime & Criminal Justice*, 429, pp. 1-7, SocINDEX with Full Text, EBSCO*hos*, viewed 9 April 2014.

Hammersley, Martyn & Atkinson Paul (2000) *Ethnography, Principles in Practice* London Routledge (287s)

Gubrium, Jaber F. & Holstein, James A (1997) *The New Language of Qualitative Method*. New York: Oxford University Press.

Hennik, Monique, Hutter Inge, & Bailey Ajay (2011) *Qualitative Research Methods* London: SAGE. (293s)

Becker, H.S. (2006) *Utanför: avvikandets sociologi* Lund: Arkiv

Becker, H.S. (2005) *Outsidere: Studier i avvigelsessociologi* Köpenhamn: Hans Reitzels förlag

Bilagor

Bilaga A:

Study concerning the challenges of being a pedophile.

Hi!

My name is Hannes Bäck, and I am a criminology student at Lund University, Sweden. I am currently writing my bachelor thesis. My subject is pedophilia, and I focus on the challenges that comes with being a pedophile. The challenges that interest me are the ones that arises even though you live a law abiding life. I want to know more about the difficulties in the ordinary life of a pedophile.

Of course, you can be as anonymous as you desire, the only thing I will need is an email adress to reach you.

I hope that my thesis will contribute to reducing the stigma of being a pedophile, and generate a more open discussion were it's possible to come up with good solutions on how to help pedophiles avoid offending.

I expect participation will require approximately 1-2 hours of your time, but this of course depends on how thorough you want your answers to be. Short answers are totally fine, I will be happy for any kind of response!

If you would like to participate (and of course, you can stop participating at any time) just send me an email where you introduce yourself, and I will get back to you with a few questions as soon as possible!

My email adress is: hannesback91@gmail.com

Sincerely

/Hannes Bäck.

Bilaga B:

How do your pedophilia effect your daily life?

Does anybody know that you are a pedophile?

How did they find out?

What do you find to be the hardest about being a pedophile?

How to you think you would react if you were to be outed?

Have you suffered from depression in relation to your pedophilia?

When did you realize that you were a pedophile?

How does your family situation look?

Do you have any close friends?